



Pomladanski večer.

Spisal Samko Cvetkov.

Draga Anica!

Zunaj je pomlad, jaz pa sedim v sobi. Majhna je moja soba in tudi malo pohišstva je v nji: postelja, ki jo pokrivajo bele rjuhe; omara za obleko; pisalna miza, na kateri leže vsakojake knjige: šolske in leposlovne; stol in blizu edinega okna zofa. Popoldansko solnce sije na pisalno mizo, da se krive pod njegovimi žarki knjige, ki so razmetane vse naokolo. Raztegnil sem se po zofi, vzel knjigo v roke, da bi bral, a mlada, vesala pomlad mi ne dovoli: boža me po licih in mi šepeča na uho, jaz pa poslušam, in knjiga mi zleze na tla. Prijeten vonj ciklam in vijolic, ki rastejo v lončkih na oknu, me dreza v nos in me uspava, oči so mi vedno bolj trudne, in kmalu zaspim; nad menoj pa čuje pomlad in mi prepeva pesmi — uspavanke — — —

Zbudim se, si pomanem oči in pogledam: temno je, in nastopil je pomladanski večer. Ah, da, pomladanski večer!

Vstanem in odidem na vrt.

Anica, ko bi bila Ti tukaj, kako bi bila vesela in kako sladko bi se smejala, pomladanski večer pa bi oblila še večja lepota!

Po stezi, posuti z belim peskom, hodim gorindol. Na zgornjem koncu ribnika je zbrana tropa žab, ki se dere na ves glas; gospodarjev pes se zapodi mednje, in enostavna pesem „rega-rega“ utihne za trenutek, a se takoj oglasi, peta od pomnoženega zbora, in meni se zdi tako prijetna kakor pesem vaških fantov, ki pojo podoknico tovarišu, ki se bo oženil drugi dan.

Fantovska pesem ponehava, glas večnega zvona utihne, in zdaj se začuje zvonjenje šmarničnih zvonov, ki rastejo tam v bližnjem gozdu, skriti med grmovjem. Otroci jih veselo trgajo, nosijo domov in jih devljejo v vodo, da dehte v sobi.

Ali kaj Ti pripovedujem to, ko sama lahko vse vidiš in slišiš! Na našem vrtu je toliko stvari, toliko življenja, ki Te bo gotovo zanimalo.

Med gredicami po belih stezah se izprehajam; na obeh straneh cveto vijolice in ciklame; prikanjajo se mi kakor sužnji svojemu gospodu in kličejo mi: „Utrgaj nas, tvoje smo, tvoje hočemo biti!“ Sklonim se, utrgam nekaj cvetk, denem jih v knjigo in grem dalje, da ne bi slišal tožečeprosečih glasov: „Še mene, še mene!“ Da ne bi slišal tega nesoglasja v sladki pesmi pomladanskega večera! A kaj mi pomaga, če grem dalje, ko mi pa vsaka cvetka kliče: „Še mene, še mene!“ Cvetke se dvigajo k meni, drevesa pa se nagibljejo do moje glave. „Še mene, še mene!“ Zakaj me kličete, cvetke? Rastite in dehtite! — Pridem do košate lipe. Tudi ta se nagne k meni, šepetaje: „Samo nekaj listov odtrgaj in jih deni v knjigo, da se

spomniš, kadar odpreš knjigo, svojih pradedov, ki so me nekoč vsadili.“ Utrgam dvoje listov in jih denem v knjigo. — Da, drago drevo, spominjam se časov, ko so imeli moji pradedje svoje običaje in svoje vodnike, da, imeli so celo kralje. Samo, kralj slovenski, koliko si storil za moje pradede, koliko pomena imaš za nas! A prišli so tujci in iztrgali so mojim pradedom zemljo iz rok in usilili jim svoje običaje. Uničili so jih mnogo, a vendar ne vseh, ostali so še nekateri pod lipo . . .

Toda, mračne misli, kaj mi silite v pomladanskem večeru v srce in me žalostite? Bežite, bežite! . . .

Anica! Zdaj so se pričele prižigati zvezde na nebu in gledajo me tako radovedno, kakor zijajo poredni paglavci hribovskega konja, ki se je na gladki cesti nalašč izpotaknil, da bi videl od blizu to gladko cesto. Žametna trava, lahno orošena, zablesti kakor biseri; baržunasti drevesni listi trepečajo od začudenja in lahne rosne kapljice mi padajo na obraz in na roke. Zdaj sem zmotil kobilico, ki je pela v travi; utihnila je in nastavila ušesa, komaj odidem dalje, se iznova oglasi: „Črri . . . črri . . . ri-črri . . .“

Dalje in dalje grem, pridem z vrta in odtod naprej po stezi med travniki . . . Nekje se glasi mehka dekliška pesem:

„Prišla bo pomlad,
čakal bi jo rad . . .“

Iz grma zleti slavec v drugi grm . . . Veselo prepeva, sanjajoč v zlati nadi. Ob sladki pesmi zaspi v pomladansko spanje in ko se prebudi drugi dan, prične delati gnezdo . . .

Pridem k mlinu, ki stoji ob potoku, ki teče po travnikih kakor srebrn pas. Pred mlinom stoji pod debelim brstečim orehom bela miza, in tu si odpočijem, pogovarjajoč se s starim mlinarjem, potem se pa vrnem domov . . . Doma pa Ti pišem te vrstice, draga Anica, da tudi Ti veš, kako lepo mi je v pomladanskih večerih . . .



Na gostiji.

Zacvetela je črešnja
na griču zelenem,
k nji je prišla čebela
v nakitu rumenem.

„Odpri čašice medne,
ti črešnja prebela,
k tebi sem na gostijo
jaz danes dospela.“

Gostoljubno jo črešnja
v svoj hram je pustila
in iz kelihov polnih
čebelo gostila.

V izobilju, črez mero
slaščic je še bilo,
ali že se čebeli
v svoj panj je mudilo.

Vsa omótena steze
v ulnjak ni več znala
in blodila po gozdu
pijanka je mala.

A smehljala se črešnja
na holmcu je guri
in zaklepala čaše
o večerni je zori.

C. Logar.

